Ja siis on tema meile weel midagi ütelnud, Kaini täheſt, see olla see needus, mis igaühe peale langeb, kes oma wenda mitte ei hoia, et tema kahju ei saaks. — Oh isa, koolmeister ütleb, et see hirmus olema saaks, kui armas Jumal wiimasel pääwal küsib: „Kus on sinu wend?“ — — Aga, isa, nenda kui Kaini ja Abeli wahel oli, nenda ei wõi see enam kusagil olla? — Eks ole tõsi, isa? Oh, kui minul wend oleks, kuida tahaksin mina teda armastada! Ja kui armas Jumal minu käest küsiks: „Kus on sinu wend?“ siis wõtaksin mina tema käest kinni ja wiiksin teda armsa Jumala juure!

Pois oli edasi ja edasi lobisenud, oodates, et isa midagi wastaks, aga isa wahtis tua nurka ja kohkudes jäi Karl wait. Ja kui isa järsku ütles: „Mine magama Karl, Sina piaksid juba ammu wodis olema,“ siis pani tema sõnalausumata oma raamatu kinni ja läks kamrisse. — Emil Weidner aga istus jälle laua ääre ja tuetas pead käte peale, tema nihutas käed üle kõrwade, sest õues hulgus tuul ikka kangemini ja puhus kõigest wõimust wasta maja, ja läbi tuule kuulis Emil ikka küsimist: „Kus on sinu wend?“ Ja mida waljumast tuul hulgus, seda waljumast kostis ka see küsimine. — See kippus meelt heitma panema.

Nüüd tuli naene õuest, raputas ennast ja õerus

käsi ja ütles: „Jumal heidku armu! on see üks torm ja on see üks külm! Hädа sellele, kes uulitsa peal piab olema!“

Ja Emil waatas oma naese peale paha meelega ja sõna-lausumata, temal oli, nagu oleks ka naene küsinud: „Kus on sinu wend?“

„Mees, Sina tukud wist?“ ütles naene, „wahid jo nurka, nagu oleksid wana-paganat näinud! Mine magama!“

Ja Emil Weidner heitis woodisse, aga temal ei olnud rahu ja silmi ei saanud tema kinni panna.

Kui naene juba ammu magas, ja ka poisi rahuline hingamine tema kõrwa kostis, siis oli tema lahtiste silmadega maas ja wahtis pimeduse sisse ja kuulas tuule hulgumist. — Ja tema padjade sees ei tahtnud tema keha sooja leida, temal oli, nagu katakstiwad teda kaltsud, ja kui heidaks ennast külm lumi tema ümber, ja tema tundis tuult, nagu oleks tema lausa uulitsa peal. — Ja tema tõusis sängis istuma, et tunneks, kas tema weel põllu-kodanik Emil Weidner on, oma majaga ja oma woodiga, ja mitte kerjaja Ernst Weidner, kelle kaltsud enam keha katmiseks ei ulata. — Ja Emil Weidner pidi nii mitme asja peale mõtlema ja pidi omale nii mitmet küsimist ette panema, pidi omale nii mõnda ütlema. — Kas oli õige, et tema wenda kui kerjajat ümber hulkuda laskis,